

exekuce, jest v ohou případech týž, totiž živnost hostinská a výčepnická, provozovaná v onom domě, jakož i koncese pro ni udělená. Okolnost, že jsou propachtovány, nebrání vnucené správě, neboť vnucený správce může vybírat pachtovné a použití ho k uspokojení vymáhajícího věřitele. Ani postup nároků z pachtovní smlouvy příslušejících dlužníku nečiní vedení vnucené správy nepřipustným.

Čís. 14393.

Přihlásilo-li se nemanželské dítě z e z á k o n a k pozůstalosti po svém otci, jest přijati jeho dědickou přihlášku s obmezením, že dodatečně předloží průkaz o tvrzené legitimaci potomním sňatkem jeho matky se zůstavitelem.

(Rozh. ze dne 23. května 1935, R I 509/35.)

Pozůstalostní soud přijal dědickou přihlášku, již podal ze zákona Jan Š. k pozůstalosti po Václavu Š. Rekursní soud přihlášku jeho zatím nepřijal.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s obmezením, že se dědická přihláška Jana Š. přijímá s podmínkou, že dodatečně předloží průkaz o tvrzené legitimaci potomním sňatkem jeho matky se zůstavitelem.

D ů v o d y :

Dovolací rekurent přihlásil se k pozůstalosti s dobrodiním inventáře a tvrdil v dědické přihlášce, že jest rodným synem zemřelého Václava Š. a jeho manželky Marie Š., rozené Karoly v K. (v Rumunsku) dne 21. ledna 1881. Během pozůstalostního řízení udal jeho právní zástupce, »že dosud bylo v Rumunsku jenom úředně vyšetřeno, kdo jest matka dovolacího rekurenta a v jakém poměru byla jeho matka k zůstaviteli, ale dosud že není prokázáno, že jeho nemanželský původ byl spraven potomním sňatkem v manželský původ«. Neprávem bylo napadeným usnesením vysloveno, že se dědická přihláška rekurentova na soud dosud nepřijímá, neboť podle § 122 nesporného patentu má býti každá dědická přihláška, vyhotovená v předepsané formě, od soudu přijata a k pozůstalostním spisům vzata; důkaz o důvodu může býti podán i dodatečně. Názor, že Jan Š. své dědické právo neprokázal (§ 799 obč. zák.), přehlíží jednak právě uvedené ustanovení § 122 nesp. pat., jednak předpis § 174 nesp. pat., podle něhož náležitý výkaz dědického práva je třeba teprve k odevzdání pozůstalosti. Odmítnouti lze jen dědické přihlášky zřejmě nezákonné, zcela libovolné a žádným dědickým důvodem nepodložené (rozh. čís. 11472, 8086, 5731, 1751 a 205 sb. n. s.). O takovou přihlášku však zde nejde. Poněvadž však po otci má nemanželské dítě zákonné právo dědické jen, bylo-li legitimováno (§ 752 obč. zák.), a dovolací rekurent skutečně také tvrdí legitimaci potomním sňatkem, bylo připojeno obmezení ve výroku vytčené (viz rozh. býv. nejvyššího soudu vídeňského Gl. U. 10358).